

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 270/2016
31.01.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, као председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“ у стечају, ..., кога заступа пуномоћник Милован Лакић, адвокат из ..., против туженог Клинички центар Крагујевац из Крагујевца, кога заступа пуномоћник Владимир Јанковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 1069/16 од 22.07.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 1069/16 од 22.07.2016. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Београду П 2217/15 од 07.12.2015. године, у ставу I изреке укинута је решење о извршењу Привредног суда у Крагујевцу Ив бр.32/15 од 09.01.2015. године у целости, ставом II изреке обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 88.627.146,21 динар, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединог износа до исплате, док је ставом III изреке обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.121.092,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж.бр. 1069/16 од 22.07.2016. године, у ставу I изреке делимично одбија жалбу туженог као неосновану и потврђује пресуду Привредног суда у Београду П 2217/15 од 07.12.2015. године у ставу II изреке у делу којим је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу износ од 88.627.146,21 динар, са каматом по Закону о затезној камати од 25.12.2012. године до исплате и у ставу III изреке, док је ставом II изреке преиначена наведена пресуда у ставу II изреке у делу у којем је обавезан тужени на плаћање камате за период до 24.12.2012. године и пресуђено да се обавезује тужени да тужиоцу плати камату по Закону о висини стопе затезне камате од дана доспелости сваког појединог износа до 24.12.2012. године, док је ставом III изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени изјављују благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове није тражио нити определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да ревизија туженог није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Навод ревизије да је побијана пресуда захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку је без утицаја на одлучивање, јер наведена битна повреда не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у пословном односу по основу кога је тужилац туженом испоручивао робу, лекове и медицински материјал и испостављао рачуне којима је фактурисана цена, па предмет тужбеног захтева представља потраживање цене за испоручену робу. Из налаза и мишљења судског вештака економске струке суд је утврдио да потраживање тужиоца по утуженим рачунима износи укупно 88.627.146,21 динар, те да је између парничних странака и потписан извод отворених ставки. Тужени је истицао да није дужан платити спорно потраживање јер је исто постало јавни дуг по Закону о преузимању обавеза здравствених установа према велерогеријама по основу набавке лекова и медицинског материјала и претварање тих обавеза у јавни дуг Републике Србије.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца у односу на главни дуг са каматом образложењем да је тужени пасивно легитимисан у овој правној ствари, с обзиром да Република Србија спорни дуг туженог као здравствене установе није преузела у складу са Законом о преузимању обавезе здравствених установа према велерогеријама по основу набавке лекова, медицинског материјала и претварања тих обавеза у јавни дуг Републике Србије.

Према оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца у односу на главни дуг с каматом, односно правилно је другостепени суд делимично преиначио првостепену одлуку у односу на камату те досудио камату по Закону о висини законске камате од дана доспелости сваког појединог износа до 24.12.2012. године, а од тог дана до исплате по Закону о затезној камати, те разлоге који су наведени у побијаној одлуци као правилне прихвата и ревизијски суд.

Неоснован је ревизијски навод туженог да је самим доношењем Закона о преузимању обавезе здравствених установа према велерогеријама по основу набавке лекова и медицинског материјала и претварање тих обавеза у јавни дуг Републике Србије, дошло до претварања обавезе туженог у јавни дуг Републике Србије. Наиме, за преузимање спорног дуга од стране Републике Србије правилно је закључио другостепени суд је потребно и испуњење одређених законских услова. Правилником о начину и поступку достављања података о преузимању

обавезе здравствених установа према веледрогеријама по основу набавке лекова и медицинског материјала и претварања тих обавеза у јавни дуг Републике Србије прописано је да је здравствена установа дужна да износ неизмирених обавеза за лекове и медицинске материјале усагласи појединачно са сваком веледрогеријом за потраживање закључно са 30.09.2012. године на ИОС обрасцу са стањем на дан 31.12.2012. године и исти достави подручној филијали Републичког фонда за здравствено осигурање. Како тужени до закључења главне расправе није доставио доказе да је поступио у складу са Законом и Правилником и пријавио спорна дуговања, нити је доставио доказе да је потраживање тужиоца обухваћено закључком Републике Србије и тако преузето од стране државе, то је правилан закључак нижестепених судова да нису испуњени услови да обавеза туженог постане јавни дуг Републике Србије.

Стога су правилно нижестепени судови применили материјално право и то одредбе чл. 262, 454, 277. и 374. Закона о облигационим односима, као и члан 86. став 2. Закона о стечају, када су закључили да спорно потраживање није застарело, те да је тужени дужан да плати тужиоцу целокупну цену за испоручену робу.

Одредбом члана 262. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да је поверилац у обавезном односу овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно како она гласи. Одредбом члана 454. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да се уговором о продаји обавезује продавац да пренесе на купца право својине на продату ствар и да му је у ту сврху преда, а купац се обавезује да плати цену и преузме ствар.

У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да како су парничне странке биле у пословном односу по основу купопродајног уговора, те тужилац туженом испоручио робу, то је тужени дужан извршити своју уговорну обавезу и платити тужиоцу целокупну цену, са каматом због доцње у плаћању у смислу члана 277. Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи ревидента да је побијана одлука донета погрешном применом материјалног права јер је првостепени суд у конкретном случају правилно применио одредбу члана 86. став 2. Закона о стечају који регулише институт застарелости потраживања стечајног дужника, а чињеница да се у побијаној одлуци спомиње члан 84. став 2. Закона о стечају, представља очигледу погрешку у писању образложења пресуде, која се у свако доба може исправити и не утиче на правилност и законитост исте.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које се пази по службеној дужности, Врховни касациони суд сагласно процесном овлашћењу из члана 414. Закона о парничном поступку одлучио је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић